

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: **M. I.**, nar. X, státní příslušnost X, pobyt v ČR zajištěn na adrese X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2024, č.j. MV-210641-5/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 14. 3. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2024, č.j. MV-210641-5/SO-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 8. 2023, č.j. OAM-7962-15/DP-2023 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcová žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území pro nesplnění podmínky podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce již není zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem. Nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl žalobcův otec I. I., který na území ČR pobýval na základě uděleného povolení k trvalému pobytu.

2. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce připomněl, že je státním občanem Ruské federace, byť jeho rodina pochází z Kazachstánu, kde se žalobce narodil. Žalobcův otec I. I. pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Toto povolení mu bylo uděleno na základě příslušnosti ke krajské komunitě, jelikož rodina má kořeny právě na území České republiky. Rodina se vzhledem k této skutečnosti plánuje do své původní vlasti navrátit a natrvalo se zde usadit. Za tímto účelem podal jak žalobce, tak jeho matka žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce podal žádost dne 9. 1. 2023 na Zastupitelském úřadě České republiky v Londýně (dále jen „Zastupitelský úřad“). Na výzvu Ministerstva postupně doložil k žádosti všechny potřebné náležitosti. Dne 26. 5. 2023 byl vyzván k seznámení se s podklady. Tohoto práva dne 21. 6. 2023 využil a dne 29. 6. 2023 se k obsahu spisového materiálu vyjádřil. V tomto vyjádření mimo jiné uvedl, že se domníval, že splňuje zákonem předvídané podmínky, a nic tak nebrání kladnému vyřízení jeho žádosti. V případě, že by mělo být překážkou cokoliv jiného než příjmy, navrhl účastnický výslech, a to za účelem prokázání intenzity soukromého a rodinného života.
5. Žalobcová žádost byla prvoinstančním rozhodnutím zamítnuta. Toto rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil převážně tím, že žalobce nemůže být považován za „zletilé nezaopatřené dítě“ ve smyslu § 42a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců [správně má být § 42a odst. 1 písm. b) – pozn. soudu]. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla a napadeným rozhodnutím přisvědčila správnímu orgánu I. stupně.
6. Žalobce byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nezákonnosti, která je způsobena nesprávným výkladem pojmu „zletilé nezaopatřené dítě“ a potažmo pojmu „soustavná příprava na budoucí povolání“. Na základě této vady správní orgány chybně aplikovaly § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a uzavřely, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení předmětného pobytového oprávnění. Správní orgány se rovněž nedostatečně zabývaly posouzením dopadů rozhodnutí z hlediska přiměřenosti, a napadené rozhodnutí je tak v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Nesprávný výklad pojmů „zletilé nezaopatřené dítě“ a „soustavná příprava na budoucí povolání“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

7. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí: *„Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.“* Vzhledem k tomu, že žalobce je synem držitele oprávnění k trvalému pobytu, je tato podmínka splněna. S ohledem na žalobcův věk je jasné, že již není nezletilým dítětem. Předmětem sporu tedy je otázka žalobcovy nezaopatřenosti.
8. Žalobce doposud nepřesáhl hranici 26 let. V době podání žádosti byl studentem vysoké školy, a přestože absolvoval stáž, za kterou dostával určitou finanční odměnu, nelze hovořit o tom, že by se byl schopen sám živit. O tom vypovídá také fakt, že žalobcův otec po celou dobu synova studia hradil náklady spojené s jeho studiem, ubytováním, jízdám, pomůckami ke studiu atp. Přestože v průběhu vedeného řízení žalobce již studium dokončil, vzhledem k nejisté situaci dosud neměl stabilní zaměstnání, a objektivně tak není schopen se o sebe sám postarat a zajistit si dostatečné finanční prostředky k obživě. Vzhledem k tomu, že má žalobce v úmyslu kvůli možnosti realizace rodinného života přesídlit do České republiky, má v plánu na území intenzivně studovat český jazyk, aby byl v co nejkratší době schopen úplné integrace do společnosti se vším, co k tomu patří. Přestože primárním účelem žádosti je samozřejmě možnost společného života s rodinou po odloučení způsobeným studiem, žalobce si je vědom, že vzhledem k jeho věku i vzdělání je do budoucna žádoucí, aby se podílel na pokrytí rodinných výdajů. Na tuto eventuální situaci se hodlá řádně připravit, a to také právě studiem češtiny. Domnívá se, že bez znalosti místního jazyka pro něj bude velmi obtížné v budoucnu získat jakékoliv zaměstnání.
9. Koncept nezaopatřeného dítěte je v zákoně o pobytu cizinců upraven v § 178a odst. 2, a to následujícím způsobem: *„Nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roven studia na středních nebo vysokých školách v České republice.“* Žalobce v době podání žádosti nedovršil věku 26 let a doposud nepřetržitě studoval na vysoké škole v cizině. Mohl tedy být pod tento pojem podřazen. Ustanovení § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře upravuje nezaopatřenost dítěte následujícím způsobem: *„Za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15), nebo se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je neschopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. Posuzování zdravotního stavu pro účely tohoto zákona upravuje zákon upravující organizaci a provádění sociálního zabezpečení.“*
10. Správní orgány dospěly k názoru, že doložené potvrzení o studiu k intenzivnímu kurzu češtiny Jazykovou školou AMELIA (AMELIA GROUP s. r. o.) ke splnění podmínek nepostačí, jelikož toto studium nemůže být považováno za soustavnou přípravu na budoucí povolání. S tímto závěrem se žalobce neztotožnil.
11. Za předpokladu, že žalobci bude umožněno přesídlit do České republiky a svůj pobyt zde si dlouhodobě stabilizovat, je pro něj znalost českého jazyka zcela klíčová k vedení plnohodnotného života. K tomuto logicky patří také získání zaměstnání. Žalobce vzhledem k argumentaci správních orgánů vztažené k obsahu pohovoru ze dne 28. 2. 2023 zdůraznil, že doposud o zaměstnání na území České republiky neusiluje a jedná se pouze o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hypotetickou situaci a plány do budoucna. Žalobce se domníval, že tu je třeba přihlédnout k jeho individuální situaci a není možné vykládat uvedená ustanovení restriktivně, jak to správní orgány činí. Žalobce měl za to, že v jeho případě lze studium češtiny považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání.

12. Žalobce dále upozornil, že žalovaná poměrně nekriticky přejala závěry správního orgánu I. stupně, aniž by své úvahy blíže odůvodnila a poskytla v rámci rozhodnutí vlastní posouzení otázek. Příkladem, žalovaná pouze uvedla, že se „ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně ohledně výpovědi účastníka řízení při výsledku dne 28. 2. 2023, ze které je patrné, že na území České republiky hodlá pracovat, tedy na území nehodlá splňovat podmínky, pro které by jej bylo možné považovat za zletilé nezaopatřené dítě cizince s povoleným pobytem na území“. Žalovaná již neuvedla, z jakých důvodů k tomuto závěru dospěla. Žalobce proto zopakoval námitku vyjádřenou již v odvolání.
13. Jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaná v odůvodnění rozhodnutí odkazují na žalobcovu výpověď v rámci výsledku na Zastupitelském úřadu v Londýně. Správní orgán I. stupně ovšem tvrzení neuvedl zcela přesně a vyvozuje z nich závěry, které jsou pouhými domněnkami. Je pravdou, že žalobce v rámci provedeného výsledku uvedl, že má v budoucnu v úmyslu na území pracovat. Z tohoto však nelze bez dalšího usuzovat, že hodlá o zaměstnání usilovat okamžitě po získání oprávnění /příjezdu na území. Žalobce neměl uvedeným výrokem v úmyslu tuto představu vyvolat, naopak se jednalo pouze o plány do budoucna. Vzhledem ke svému věku si byl vědom, že nelze spoléhat na to, že bude „nezaopatřeným dítětem“ dlouhodobě.
14. Žalobce si byl rovněž vědom, že jeho přetrvávající neznalost češtiny by mu v současné době snahu o získání zaměstnání značně ztěžovala. Správní orgán poněkud překrucuje další žalobcovy výroky, když uvedl, že „v tomto směru (získání zaměstnání) již podnikl konkrétní kroky v tom smyslu, že se začal zajímat o své pracovní uplatnění v investiční bance v Praze“. Žalobce však pouze uvedl, že by chtěl v investiční bance v Praze do budoucna pracovat a začal zjišťovat, jaké má v tomto ohledu vůbec možnosti. Z této výpovědi není možné bez dalšího usuzovat, že již podnikl k získání zaměstnání na území jakékoliv kroky. Vzhledem k uvedenému se rovněž nelze ztotožnit s tvrzením správního orgánu I. stupně, že žalobce svou účast na intenzivním kurzu češtiny nepožímal jako soustavnou přípravu na budoucí povolání, jelikož své zaměstnání v investiční bance v Praze již plánoval i bez znalosti českého jazyka. To žalobce považoval za domněnku, která nemá oporu ve správním spisu. Měl tak za to, že žalovaná pochybila, když tento závěr správního orgánu I. stupně aprobovala.
15. Z výše uvedených důvodů se žalobce domníval, že žalovaná postupovala nejen v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, nýbrž také s § 3 správního řádu.

Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a nedostatek jejího posouzení

16. Žalobce byl přesvědčen, že zamítavé rozhodnutí by mělo zcela jistě dopad do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života, a to v takové míře, že jej lze považovat za nepřiměřený. Jak již bylo uvedeno výše, na území České republiky pobývá jeho otec a vzhledem k podaným žádostem je nanejvýš pravděpodobné, že na území bude v nejbližší době pobývat rovněž zbytek jeho rodiny, tedy matka a sestra.
17. Žalobce nesouhlasil se závěry, které ohledně společného rodinného života jeho rodiny vyslovil správní orgán I. stupně. Je toho názoru, že nelze bez dalšího usuzovat, že rodina

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mezi sebou nerealizuje rodinný život pouze z důvodu, že žalobce podstatnou část svého studia vykonával na území Velké Británie. Dle žalobce je studium v zahraničí v dnešní době již běžnou záležitostí. Tím spíše, pokud se jedná o prestižní instituce, které poskytují vzdělání na takové úrovni, které by se mu v jeho zemi původu nedostalo. To, že se rodina rozhodla podstoupit určitou oběť v podobě odloučení na dobu studia, by nemělo být žalobci přičítáno k tíži. Není jakýkoliv důvod, aby toto odloučení bylo po úspěšném dokončení jeho studia nadále prodlužováno. Vzhledem k tomu, že v současné době moderní technologie již dovolují, aby byl se svou rodinou (byť na dálku) v pravidelném kontaktu, nemůže být řeč nízké intenzitě soukromého a rodinného života. O rodinných vazbách rovněž svědčí skutečnost, že žalobcův otec se po celou dobu studia podílel na jeho výživě. Rovněž argument absolvováním kurzu českého jazyka v Praze neobstojí, a to vzhledem k široké možnosti způsobů, jak z Karlových Varů do Prahy dojíždět. Místo absolvování kurzů tak nijak nedokládá, že by žalobce nehodlal pobývat na uvedené adrese. K nevhodnosti argumentace týkající se zaměstnání v investiční bance se žalobce již vyjádřil výše.

18. Žalobce měl za to, že správní orgán I. stupně se přiměřeností svého rozhodnutí v tomto ohledu zabýval zcela minimálně. Tuto vadu nezhojila v rámci napadeného rozhodnutí ani žalovaná, a žalobce tak byl nucen trvat na svých námitkách vyjádřených v odvolání. Nelze mít za prokázané, že by žalobcův soukromý či rodinný život byl jakkoliv nedostatečný. Dále nelze poukazovat ani na „pochybnost“ o intenzitě soukromého a rodinného života proto, že skutkový stav v tomto ohledu nebyl náležitě zjištěn. Správní orgán I. stupně nepřistoupil k provedení výslechu, který žalobce v rámci svého vyjádření k podkladům pro rozhodnutí navrhoval a který měl sloužit právě k prokázání intenzity jeho vazeb. Odůvodnění neprovedení výslechu rovněž neobstojí, jelikož závěry správního orgánu I. stupně nemají dle žalobce oporu ve správním spisu.
19. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce nutnosti posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, ačkoliv dle § 174a zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života pouze v případech, kdy tak výslovně stanoví zákon (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č.j. 9 Azs 230/2019-56, kde se mj. uvádí: *„Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány vypořádávat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona.“*). V návaznosti na uvedené žalobce rovněž poukázal na rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 81/2016, ve kterém kasační soud stanovil, že *„[m]á-li být poměřována závažnost jednání stěžovatelky a dopady do jejího soukromého a rodinného života, musí být konkrétní dopady nejdříve správním orgánem vymezeny. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života stěžovatelky mohou být poměřovány s povahou a závažností jejího jednání.“* Správní orgány této povinnosti v žalobcově věci nedostály. K samotnému napadenému rozhodnutí žalobce závěrem uvedl, že nelze dovodit, že nebyly uvedeny žádné významné ekonomické vazby na území České republiky, když žalobce po celou dobu tvrdí, že na území žije jeho otec, který ho doposud živí. K údajnému požadavku, aby správní orgán výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, žalobce opět poukázal na skutečnost, že správní orgán I. stupně nepřistoupil k provedení navrhovaného výslechu, který měl právě intenzitu rodinného života prokázat.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

20. Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 17. 5. 2024, v němž shrnula, že ze spisového materiálu vyplývá, že dne 9. 1. 2023 podal žalobce na zastupitelském úřadu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Na základě výzvy správního orgánu I. stupně č.j. OAM-7962-8/DP-2023 doložil žalobce potvrzení o studiu, resp. o přijetí do intenzivního kurzu češtiny pro cizince s dobou studia od 1. 5. 2023 do 1. 10. 2023. Správní orgán I. stupně uvedený doklad neakceptoval, neboť se nejednalo o doklad o nezaopatřenosti ve smyslu § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Na zastupitelském úřadu byl s žalobcem rovněž proveden výslech, přičemž z jeho výpovědi vyplynulo, že od svých 14 let žil sám ve Velké Británii, kde v průběhu roku 2023 hodlal ukončit magisterské studium. Na území České republiky má v úmyslu pracovat a v tomto směru dokonce již podnikl konkrétní kroky, neboť se začal zajímat o své pracovní uplatnění v investiční bance v Praze. S ohledem na uvedená zjištění a na skutečnost, že žalobce k žádosti nedoložil žádný jiný doklad, který by prokazoval jeho nezaopatřenost, resp. že se od své zletilosti soustavně připravuje na budoucí povolání na střední nebo vysoké škole, správní orgán I. stupně předmětnou žádost zamítl.
21. Žalovaná se s výše uvedeným závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnila. V této souvislosti plně odkázala na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, konkrétně na str. 4 - 6, kde jsou uvedeny důvody, pro které žalovaná rozhodla podle § 90 odst. 5 správního řádu.
22. Žalovaná dále konstatovala, že je povinností správních orgánů rozhodovat na základě skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy sice žalobce stále nedovršil věk 26 let, ale zároveň se již soustavně nepřipravoval na své budoucí povolání studiem na vysoké škole. Naopak, ze spisového materiálu a zejména z výsledku žalobce vyplynuly skutečnosti, že na území České republiky nehodlá splňovat podmínky, pro které by jej bylo možné považovat za zletilé nezaopatřené dítě cizince s povoleným pobytem na území, jak je uvedeno v § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná byla toho názoru, že uvedené závěry mají oporu ve spisovém materiálu a jsou v souladu se zákonem o pobytu cizinců, popř. i se zákonem č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná poukázala na blanketní formu odvolání, které nebylo ani po výzvě doplněno. Žalobce, ačkoliv již byl zastoupen stejným zástupcem jako v řízení soudním, neuplatnil žádné námitky, a to jak vůči samotným závěrům prvoinstančního rozhodnutí, tak stran dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná současně odkázala na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde se vypořádala se zásahem do soukromého a rodinného života v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. S ohledem na uvedené žalovaná setrvala na svých závěrech v napadeném rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

23. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
24. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

25. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
26. Při jednání před soudem dne 14. 1. 2026 strany sporu setrvaly na své předchozí argumentaci.
27. Žaloba není důvodná.
28. Žalobci byla podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území pro nesplnění podmínky podle § 42a odst. 1 písm. b) téhož zákona.
29. Podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavce 1 věta druhá a § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
30. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.
31. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území
32. Stran prvního žalobního bodu soud uvážil následovně.
33. Soud primárně sdílí názor správních orgánů spočívající v tom, že to byl žalobce, jakožto žadatel o příslušné pobytové oprávnění, na kom leželo hlavní břímě tvrzení a důkazů stran toho, že skutečně splňuje vše, co zákon pro přiznání daného povolení vyžaduje. V souzené věci jsou ony podmínky jasně specifikovány a žalobce, který nedovršil dvacátý šestý rok věku, musel prokázat, že je „zletilým nezaopatřeným dítětem“ ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
34. Zákon o pobytu cizinců, konkrétně jeho § 178a odst. 2, primárně odkazuje stran nezaopatřenosti dítěte na zákon o státní sociální podpoře. Ten v § 11 odst. 1 písm. a) konstatuje, že za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15). Podle § 12 odst. 1 písm. a) se za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání považuje studium na středních a vysokých školách v České republice. Podle § 12 odst. 2 písm. a) - c) zákona o státní sociální podpoře se studiem na středních školách podle odstavce 1 tohoto zákona rozumí studium a) na středních školách a konzervatořích, zapsaných do rejstříku škol a školských zařízení, b) na středních školách zřizovaných ministerstvy obrany, vnitra a spravedlnosti, c) na vyšších odborných školách zapsaných do rejstříku škol a školských zařízení. Podle § 12 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře se studiem na vysokých školách podle odstavce 1 rozumí pro účely tohoto zákona studium na vysokých školách v bakalářském, magisterském a doktorském studijním programu. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice. Shrnutí, bylo na žalobci, aby prokázal, zda se soustavně připravuje na budoucí povolání studiem na střední či vysoké škole v tuzemsku, příp. v zahraničí.

35. Žalobce předložil ohledně naplnění této zákonné podmínky jedinou listinu, a to potvrzení vystavené dne 19. 4. 2023 Jazykovou školou AMELIA (AMELIA GROUP s. r. o.), podle kterého byl přijat ke studiu v České republice, a to intenzivního kurzu češtiny pro cizince s dobou studia od 1. 5. 2023 do 1. 10. 2023.
36. Není pochyb o tom, že tato listina nemohla prokázat studium na vysoké škole ve smyslu § 12 odst. 3 ve spojení s § 12 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře, ani studium na střední škole ve smyslu § 12 odst. 2 ve spojení s § 12 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře. Pětiměsíční kurz češtiny v ČR totiž nesplňuje nic z toho, co zákon o státní sociální podpoře v jeho § 12 - § 15 považuje za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání studiem na střední, či vysoké škole v České republice. Správní orgány tedy onen zákonný termín vyložily správně a rovněž správně uzavřely, že žalobce příslušnou zákonnou definici nenaplnil.
37. Stran druhého žalobního bodu soud uvažil následovně.
38. Předně, byť zákon o pobytu cizinců v tomto případě výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost zaobírat se přiměřeností rozhodnutí, resp. možnou nepřiměřeností dopadu vydaného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, je třeba respektovat mezinárodní závazky České republiky, ze kterých tato povinnost vyplývá. Ale, i v takovém případě je nezbytné, aby žalobce poskytl správnímu orgánu, resp. soudu dostatečně podloženou argumentaci.
39. Nutno konstatovat, že žalobní argumentace je ve vztahu k této námitce strohá a *de facto* neobsahuje nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že mu nebude umožněn život s rodinou v ČR, avšak v inkriminované době žil v ČR pouze žalobcův otec. Matka a sestra na území České republiky zatím nepobývaly. Napadené (negativní) rozhodnutí jistě představuje zásah do žalobcova života, avšak žalobce ani nenaznačil, v čem by byl takový dopad nepřiměřený. Žalobce pobýval od 14 let na území Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. Z ničeho v žalobě není patrné, že by situaci jako takovou nesl těžce, z ničeho nevyplývá jeho silná vazba na Českou republiku. Zákon o pobytu cizinců bazíruje na tom, aby zásah byl nepřiměřený, teprve pak musí být aktivována soudní ochrana. V daném případě však ona nepřiměřenost dopadu nevyplývá z žádných žalobních tvrzení. A i když žalobce namítal, že nebyl proveden jeho účastnický výslech, nic a nikdo mu nebránil v tom, aby podstatné skutečnosti sdělil správnímu orgánu (a soudu) například písemně. Nic takového však neučinil.
40. Pokud jde o argumentaci, která zazněla při jednání soudu dne 14. 1. 2026, resp. žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2024, č.j. 8 Azs 222/2024, soud konstatuje, že není na jím souzenou věc přílehlavá.
41. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku zabíral kasační stížností žalobce, občana Běloruské republiky, a nejprve připomněl, že správní orgány ve věci uvedeného cizince sice uvedly, že má po svém vycestování z území ČR a osvědčení se možnost opětovně požádat o pobytové oprávnění na území ČR, avšak nevzaly (přesně řečeno, nebylo zřejmé, zda vzaly) v potaz nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech (dále jen „nařízení vlády č. 55/2024 Sb.“). Právě toto nařízení je v případě občanů Ruské federace a Běloruska určující pro jejich možnost získat jiná pobytová oprávnění.

42. Krajský soud uvádí, že objektivně nelze klást za vinu správnímu orgánu to, že při rozhodování nereflektoval nařízení vlády č. 55/2024 Sb. Ono nařízení nabylo účinnosti dne 1. 4. 2024, zatímco napadené rozhodnutí je datováno dne 12. 2. 2024 a žaloba byla podána dne 14. 3. 2024. *Obiter dictum* soud připomíná, že kategorické znění § 1 nařízení vlády č. 55/2024 Sb. („Z důvodu ochrany zahraničně politických zájmů České republiky v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace je žádost o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podaná na zastupitelském úřadu občanem Ruské federace nebo Běloruské republiky nepřijatelná. To platí i pro žádost podanou občanem Ruské federace nebo Běloruské republiky, který je současně občanem jiného státu.“) je do určité míry relativizována v § 2, kde je v odst. 1 písm. c) uvedeno, že ustanovení § 1 se nevztahuje na žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud si je vědom ztížené situace, kterou občané Ruské federace a Běloruské republiky mají nyní při získávání pobytových oprávnění v České republice, nicméně taková možnost vyloučena není. Nařízení vlády č. 55/2024 Sb. není koncipováno tak, že jakákoliv žádost je nepřijatelná.
43. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

44. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. 1. 2026

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.